

Когато Ангелина и Беле стигнаха въ Костуръ, дигнаха голѣма веселба. Скришомъ, безъ да го познае никой, бѣше тамъ и Марко. И него на трапезата го каниха и като гостенинъ го честваха.

Беле костурчето не държеше на вино, и следъ като пи малко, започна много да приказва и да се хвали. Донесе сабята на Марко и голѣмата чаша за вино. Питаше, дали има нѣкой, дето сабята може да изтегли, или виното отъ чашата да изпие. Никой не можеше. Всички опитваха. Никой не можеше. Кога Марко опита, изпи до дъно виното и изтегли тѣнката сабя.

Уплаши се Беле юнака и трепна Ангелина. Бѣше кѣсно.

Марко хвърли калугерското расо и извика:

— Дръжъ се сега, Беле юначе, да те видя, какъ подлѣгвашъ чужди жени.

Дигна ржка и разсѣче на две половини хитрия юнакъ.

Обърна се тогава царевича къмъ хубавата Ангелина и я попита:

— Кажи, Ангелино, не е ли било кѣсметъ пакъ азъ да те имамъ. Да ти слушамъ лошитѣ думи и присмѣхитѣ за моето пиене. Или сега ще бждешъ по добра: ще ми служишъ по обѣдъ и вечеря и ще се радвашъ на голѣмата ми сила.

Збрѣчка лице проклета Ангелина, проговори:

— Не ми се иска, Марко, да ти служа по обѣдъ и вечеря и да се радвамъ на юначеството ти. Да ти държа свѣщъ надъ гроба ми се иска.

Побледнѣ Марко отъ мъжа, прихапа уста да не заплаче, защото много обичаше младата жена. Но разбра, че змия е обичалъ.

Помисли да ѝ направи нѣщо зло, после тръгна